

З точки зору SADT модель може бути зосереджена або на функціях системи або її об'єктах.

Суб'єктом моделювання є сама система, пов'язана з навколишнім середовищем. SADT – модель обмежує власний суб'єкт, тобто. модель встановлює елементи, що входять до системи, максимально концентруючись на описі системи. Вибір необхідної інформації про суб'єкт та форму її подання диктується цільовою функцією створення системи. Мета моделі стає критерієм закінчення моделювання.

На сучасному етапі розвитку інтегрованої логістики методологія SADT є найбільш підходящою для опису складних систем та процесів, що в них функціонують. Моделювання процесу на базі SADT дозволяє забезпечити:

- ємність і виразність, здатність у графічному вигляді величезне розмаїття комерційних, виробничих та інших операцій до рівня деталізації;
- простоту та доступність, що забезпечують точне та ясне зображення та сприяють узгодженості у використанні та інтерпретації;
- зручність взаємодії між системними аналітиками, розробниками та користувачами завдяки простоті вивчення та використання ієрархічної деталізації.

Отже, для прийняття обґрунтованих та об'єктивних рішень при дослідженні та проектуванні складських систем, а також управлінні логістичним процесом складської вантажопереробки потрібне застосування комплексу економіко-математичних моделей. У зв'язку з цим у цій роботі було проведено аналіз та систематизовано економіко-математичні моделі, що застосовуються у дослідженнях складських систем.

ГРОМАДЯНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО В УМОВАХ СТАНОВЛЕННЯ СОЦІАЛЬНОЇ РИНКОВОЇ ЕКОНОМІКИ

Макар Л.М., к.п.н, доцент

Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди

Особливих зусиль з формування принципової соціальної політики в країні, яка орієнтована на вирішення задач стратегічного напрямку розвитку, вимагає створення і розвиток соціально-орієнтованої ринкової економіки в країні. Соціальна політика країни має бути раціональною й ефективною і має формуватися з урахуванням економічної ситуації, історичних умов і національних особливостей, культурних традицій і має бути науково обґрунтованою.

На основі аналізу наукових положень, викладених в економічній літературі, нами було зроблено висновок про те, що соціально-орієнтована ринкова економіка являє собою особливу форму організації господарської діяльності, що характеризується узгодженістю основних економічних і соціальних процесів. Соціально-орієнтована ринкова економіка, з практичної точки зору, являє собою сукупність фактів сучасного економічного життя, а

формування і розвиток її характеризується встановленням наявності цілої низки її елементів, що проявляються у сучасному економічному житті і визначають функції життєзабезпечення і виробництва людського капіталу.

Тож, можна стверджувати, що найбільш розвинена форма ринкової економіки, в якій поєднуються принципи ринкового господарювання і свободи з соціальним порядком, соціальним прогресом і розвитком громадянського суспільства – є соціальною ринковою економікою.

У демократичних країнах головним завданням і пріоритетною діяльністю є саме формування справедливого, розвиненого соціально-орієнтованого суспільства на національному рівні, лібералізації економічних структур з метою надання їм відносної гнучкості, здатності приймати й швидко адаптуватися до змін, зменшення перенавантаження державного бюджету соціальними витратами при збереженні високого рівня соціальних гарантій.

Неможливо створити соціальну ринкову економіку без усвідомлення її важливості і необхідності суспільством, без розуміння того, що для успішної діяльності, яка передбачає підвищення добробуту всіх без виключення громадян, підвищення відповідальності людини за власні вчинки, прагнення до розвитку і самовдосконалення, необхідним є розвиток громадянського суспільства, його духовності і цінностей.

Звідси виникає необхідність формування груп за інтересами, що забезпечують зв'язок і єдність українського суспільства. Йдеться саме про громадянське суспільство, яке розвивається незалежно від держави і здійснює вплив на процеси змін у суспільстві, що у свою чергу, породжує зміни і в економічній сфері країни. Попри усвідомлення ролі громадянського суспільства для економіки і навпаки, досі суперечливими залишаються питання, що стосуються меж їхньої взаємодії, а також соціального простору, що включає така взаємодія. Так, представники класичної теорії пов'язують громадянське суспільство з економікою поза межами держави, ліберальної теорії – передбачають існування вільного ринкового обміну, який спирається на приватну власність (йдеться про вільну від держави економічну діяльність вільних індивідів). При чому господарська сфера визначає саме існування громадянського суспільства, виступаючи його центром [1].

Ознаки громадянського суспільства, які пов'язані зі свободою як його основоположною характеристикою і які є характерними безпосередньо для економіки, це: рівноправність і захищеність усіх форм власності, насамперед приватної (в її групових та індивідуальних різновидах); економічна свобода громадян та їх об'єднань, інших суб'єктів виробничих відносин у виборі форм і здійсненні підприємницької діяльності; свобода і добровільність праці на основі вільного вибору форм та видів трудової діяльності [2].

На наш погляд, лише через об'єднання зусиль всіх соціальних прошарків і розвиток соціальної активності більшості громадян нашої правової, демократичної, соціальної держави громадянське суспільство буде здатним до виконання своїх функцій, пов'язаних з реалізацією прав і задоволення інтересів, як своїх власних так і всього суспільства. Цим функціям відповідають різні

інститути громадянського суспільства, стійкі зв'язки між якими забезпечуються цілісністю його структури.

Отже, соціальна ринкова економіка не може розвиватися ефективно без громадянського суспільства, якому, у свою чергу, потрібна підтримка держави при здійсненні своєї діяльності і виконанні основних функцій.

Література:

1. Карась А. Філософія громадянського суспільства в класичних теоріях і неокласичних інтерпретаціях. URL:

http://www.experts.in.ua/baza/doc/download/grom_suspilstvo.pdf

2. Рабінович П. Основи загальної теорії права та держави. Видання 5-те, зі змінами. Навчальний посібник. К.: Атіка, 2001. 176 с. URL: <http://pravo.biz.ua/content/001/>

ЕФЕКТИВНЕ ВИКОРИСТАННЯ ПІДПРИЄМНИЦЬКОГО ПОТЕНЦІАЛУ ЯК ЧИННИК ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ

*Миронець М.А., аспірантка
Павелко О.В., д.е.н., професор
Національний університет водного господарства та
природокористування*

Одним із ключових чинників ефективності господарської діяльності будь-якого підприємства є обґрунтована стратегія розвитку його конкурентоспроможності. Досвід останніх років вказує на те, що суб'єкти господарювання, які перебувають приблизно в однакових складних умовах сформованої ринково-економічної ситуації в Україні, по-різному вирішують свої проблеми щодо конкуренції на ринку: одні проявляють повне невміння і безпорадність, а інші, дотримуючись принципів і методів маркетингу, знаходять перспективні шляхи розвитку. Таким чином, в сучасних економічних реаліях ефективне використання підприємницького потенціалу є одним із найважливіших засобів підвищення конкурентоспроможності в цілому.

В економічній літературі термін «конкурентоспроможність підприємницького потенціалу» чітко не означений, існують різноманітні його трактування, хоча загалом складові є досить вживаними. Конкурентоспроможність – обумовлене економічними, соціальними і політичними факторами стійке становище країни або товаровиробника на внутрішньому і зовнішньому ринках [1]. Це зіставлення конкурентних позицій господарюючих суб'єктів на одному ринку [2]. Підприємницький потенціал підприємства виявляється настільки значимим і своєрідним, що неможливо запропонувати єдину методику збирання даних стосовно їхньої обробки та ідентифікації для прийняття відповідних рішень [3].

Потенціал (від латинського «*potentia*» – можливість, потужність) –